

Justitsministeren (Hans Hækkerup:) Jeg kan naturligvis ikke takke samtlige ærede ordførere for tilslutning til alt, hvad der er stillet forslag om, men jeg er i stand til at takke samtlige ærede ordførere for tilslutning til bestemmelsen om de nordiske sagføreres møderet. Her var det ikke muligt, forstod jeg, at klemme nogen kritik frem, selv om man havde de bedste ønsker derom.

Med hensyn til voteringsordningen var uenigheden heller ikke så forfærdelig dybtgående. Jeg forstod, at det ærede medlem hr. Poul Møller ville overveje, om man burde gå længere, end højesterets flertal er gået, idet 10 af højesterets dommere jo har erklæret sig for det synspunkt, at man ikke skal gå videre end til offentliggørelse af navnene, men i øvrigt beholde den nuværende voteringsform. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at det for mig overhovedet intet fremskridt repræsenterer, og det vil ingen som helst betydning have for det, som er det afgørende i dette forslag, nemlig at få frem præmisser, som er vejledende. Dette med navnene har ikke så stor interesse, det kan højst blive et drilleri-anliggende.

Det ærede medlem hr. Lannung, forstod jeg, var lidt i tvivl, men jeg mener, at vi i udvalget kan snakke os til rette om de problemer, der kan opstå. Det ærede medlem har også ret i spørgsmålet om dette med den offentlige votering, hvor navnlig det ærede medlem hr. Helge Madsen pegede på, at man måske burde gå dette skridt videre: at gøre voteringen offentlig. Dette tillægger jeg meget lidt betydning. Det afgørende er, at vi i præmisserne får hver enkelt højesteretsdommers votum under hans navn. Om denne handling sker offentligt eller ej, er ligegyldigt. Det er sagt mig, at erfaringerne fra Norge har vist, at praktisk talt ingen, ej heller parterne, overværer den afsluttende formelle offentlige votering, så den kan jeg ikke tillægge større betydning, og når højesteret udtaler sig mod at gå det skridt videre, så har jeg ment det rigtigt at tage det hensyn ikke at tage dette med, hvad jo også formanden for kommissionen har argumenteret for.

Til det ærede medlem fru Edel Saunte vil jeg gerne sige — næst efter at takke

for hendes tilslutning til forslaget — at jeg synes, det er en fuldstændig rigtig betragtning, at såvel 1932-ordningen på sagførervæsenets område som 1936-ordningen efter deres karakter simpelt hen er overgangsordninger, som ikke kan holde. Skridtet må gøres enten frem eller tilbage, og efter mit skøn indeholder forslaget det skridt frem, det er naturligt nu at gøre.

Det ærede medlem fremførte sine praktiske erfaringer vedrørende proceduren i landsret og højesteret, og det var jeg meget taknemlig for, for sådanne bemærkninger kunne jeg ikke med nogen vægt fremføre, da jeg aldrig har procederet i nogen ret. Derfor var jeg glad for at høre såkaldte 8 års sagførere gøre det ganske klart, at kravet i hvert fald ikke er større i højesteret, måske snarere lidt mindre, et standpunkt, som jo også Sagførerrådets flertal har gjort sig til talsmand for.

Det ærede medlem pegede endelig på, at spørgsmålet om bevisumiddelbarheden har måttet vente lidt, og det ærede medlem hr. Aksel Larsen pegede også på dette spørgsmål. Jeg selv ser selvfølgelig også således på det, at det principielt rigtigste er at komme videre med hensyn til umiddelbarheden ved højesteret, men jeg lægger nogen vægt på det løfte, højesteret har givet, efter at højesterets deling nu omsider er sat i værk, og mener derfor, vi kan se tiden lidt an endnu.

Det ærede medlem frk. Helga Pedersen refererede de to standpunkter, som partiet venstre har delt sig i. Uden på nogen måde at ville være ondskabsfuld vil jeg gerne sige, at vi er vist alle klar over, at der i denne debat overhovedet intet har været fremført, som vi ikke har hørt før; det er oplagt. Det kom til at give sig udpræget udtryk i det ærede medlems tale, fordi det ærede medlem skulle have begge standpunkter frem, naturligvis, og derigennem blev det understreget så stærkt. Men der er intet nyt anført i denne diskussion, intet, som ikke gennem årene har været anført fra begge sider, specielt naturligvis med hensyn til højesteretssagførerprøven.

Selvfølgelig er det ikke sagførernes interesser, der skal være bestemmende for, hvilket standpunkt det høje ting tager, og det har heller ikke for mig været afgørende, da jeg fremsatte dette forslag.